

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 805: Khởi Hoặc Là Gốc Rễ Của Việc Tạo Nghiệp Chiêu Cảm Quả Khổ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 068)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Khởi hoặc là gốc rễ của việc tạo nghiệp chiêu cảm quả khổ】

“Hoặc” là mê hoặc. Việc này là đại sự, là một việc lớn rất đổi nghiêm trọng. Làm sao chúng ta biết được chính mình đang mê hoặc (khởi hoặc chính là mê hoặc)? Bộ *Kinh Kim Cang* này nếu như chúng ta đọc từ đầu cho đến đoạn này, thì vấn đề này hẳn là tự chúng ta đã trả lời được rồi. Khởi tâm động niệm chính là mê hoặc, quý vị khởi một niệm ác tâm là mê hoặc, quý vị khởi một niệm thiện tâm cũng là mê hoặc.

Thế nhưng chúng ta có biện pháp nào để làm được “không khởi tâm, không động niệm” hay không? Điều này không làm được. Do đây có thể biết, chúng ta thời thời khắc khắc, tại mọi lúc mọi nơi, đều đang ở trong sự mê hoặc. Chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật, luôn luôn có một cái nhìn của ta, một suy nghĩ của ta, ta nghĩ nên làm thế nào, đây thấy đều là mê hoặc. Điều này mọi người đều đã minh bạch rồi. Mê ở chỗ nào? Hễ có cái “Ta” là mê rồi. Mê là phạm phu, không mê là Bồ-tát. Tiêu chuẩn trên kinh này chỉ dạy thật rõ ràng tường tận: “*Nếu Bồ-tát có ngã kiến, nhân kiến, chúng sanh kiến, thọ giả kiến, tức chẳng phải là Bồ-tát*”. Chữ “kiến” đó chính là ý niệm. Quý vị vẫn còn loại kiến giải này, vẫn còn ý niệm này, khởi tâm động niệm rằng ta có cách nghĩ thế nào, ta có cách nhìn ra sao, thì quý vị đã khởi hoặc mê mờ mất rồi, thì còn bàn gì đến cách nhìn với cách nghĩ nữa! Đây chính là tạo nghiệp chiêu cảm quả khổ, chiêu khổ tức là thọ báo.

Vì sao lại tạo nghiệp? Vì sao lại thọ quả báo? Điều là do mê hoặc. Thế Tôn năm xưa còn tại thế, vì hết thấy chúng sanh giảng kinh thuyết pháp bốn mươi chín năm. Trong bốn mươi chín năm đó, giảng Bát Nhã đã dùng hết hai mươi hai năm, gần như chiếm trọn một nửa thời gian giảng kinh thuyết pháp của cả

cuộc đời Ngài. Do đây có thể thấy, Bát Nhã vô cùng quan trọng. Bát Nhã là trọng tâm trong toàn bộ Phật pháp, vì sao vậy? Chỉ có Bát Nhã mới có thể đoạn được nghi hoặc, đây thực sự gọi là tu từ căn bản. Chúng ta giải quyết vấn đề là phải giải quyết từ tận gốc rễ, trước tiên quý vị phải nhận thức cho rõ ràng: khởi tâm động niệm chính là vô minh, khởi tâm động niệm chính là đang tạo nghiệp.

Chúng ta trong cuộc sống hằng ngày, không khởi tâm, không động niệm có được không? Có gì mà không được! Quý vị cho rằng không được, là bởi vì quý vị từ trước đến nay chưa từng làm thử, nên quý vị mới cho rằng không được. Nếu quý vị thực sự đi làm với tâm không khởi, không động, thì không sai, tuyệt vời vô cùng! Tâm địa thanh tịnh, một trần không nhiễm, sự việc đến, đến thì lập tức xử lý, giải quyết ngay tức khắc, không cần phải suy nghĩ. Quý vị làm việc mà phải suy nghĩ mất mấy ngày, đó là khởi vọng tưởng, là mê hoặc!

Người có trí huệ Bát Nhã thì không cần nghĩ ngợi, sự việc đến lập tức giải quyết, hơn nữa họ xử lý vô cùng thỏa đáng, giải quyết đâu ra đó, hoàn toàn không có một chút sai sót nào. Họ dựa vào đâu? Dựa vào trí huệ. Trí huệ là “chiếu”, giống như tấm gương vậy, khi cảnh giới hiện tiền, nó soi chiếu rõ ràng, minh bạch, không hề có sự suy nghĩ, vừa suy nghĩ liền hỏng việc. Quý vị không ngại hãy thử xem, học thử xem, bất luận sự việc gì cũng đừng dùng đến sự suy nghĩ.

Bình thường lúc không có việc gì thì cứ lão thật niệm Phật, niệm Phật là tu tâm thanh tịnh, dùng tâm thanh tịnh để đối nhân xử thế tiếp vật, dùng tâm thanh tịnh để sinh sống, quý vị sẽ rất an vui. Chúng ta thường hay nói ở trên bục giảng: tâm thanh tịnh thì thân thanh tịnh, thân thanh tịnh thì sẽ không sanh bệnh, sẽ không già yếu. Mỗi người trong quý vị đều sợ già, có thể không già được không? Được chứ, tâm thanh tịnh thì sẽ không già; suốt từ sáng đến tối cứ khởi vọng tưởng suy nghĩ mông lung thì sẽ già rất nhanh, điều này là sự thật, quý vị có thể tự mình nghiệm chứng được.

Quý vị xem những người bình thường lúc đang làm việc, lúc làm việc mỗi ngày họ đều suy nghĩ, nhưng nó có một phạm vi, tóm lại chỉ là suy nghĩ về công việc của họ, họ sẽ già đi, họ từ từ già đi, nhưng già đi không quá nhanh. Đợi đến khi họ nghỉ hưu rồi, không có việc gì làm, không có chuyện gì để làm nữa, họ sẽ suy nghĩ vẩn vơ, sự suy nghĩ đó của họ không có giới hạn, nghĩ bậy nghĩ bạ! Do đó họ bị lão hóa đặc biệt nhanh. Quý vị nhìn những người nghỉ hưu xem, một năm mà cứ ngỡ như mười năm chưa gặp mặt, già đi nhanh đến như vậy! Do đây

có thể biết, lời Phật dạy không hề sai: nhất thiết pháp từ tâm tưởng sanh (hết thấy các pháp đều do tâm tưởng mà sanh ra).

Người niệm Phật chúng ta, ngày ngày nhớ Phật, Phật không già, quý vị thấy có vị Phật nào có râu không? Phật đều không có râu, Phật cũng không có tóc bạc, ngày ngày nghĩ đến Phật, làm sao quý vị già được chứ? Tướng mạo, thân thể của quý vị sẽ giống y như Phật vậy, nghĩ đến Phật là tốt, nghĩ đến Bồ-tát là tốt! Càng nghĩ thì thân thể càng khỏe mạnh, càng nghĩ thì càng trẻ trung, càng nghĩ thì tướng mạo càng viên mãn. Pháp do tâm tưởng sanh, Phật đã dạy chúng ta như vậy; kỳ thực những người xem tướng đoán mệnh trên thế gian cũng thường nói: “Tướng tùy tâm chuyển”, đây là điều mà những người xem tướng đoán mệnh thường hay nói, tướng tùy tâm chuyển. Tâm thanh tịnh thì thân sẽ thanh tịnh, tâm luôn trẻ trung thì thân đó sẽ không già, đạo lý chính là như vậy, điều này rất có đạo lý! Quý vị càng suy ngẫm sẽ thấy, không sai! Đúng là như vậy. Chỉ cần mọi người hiểu rõ đạo lý, thật sự cẩn trọng tu học, thì quả báo thù thắng, quả báo viên mãn thấy đều có thể đạt được. Cho nên, khởi tâm động niệm, khởi vọng tưởng chính là cội gốc của việc tạo nghiệp thọ báo.